

— Βέβαια, Βαβέττα.
 — Όστε είδατε βέβαιος, πώς θα τόν συναντήσετε στο Παρίσι, έξοχότατε ; ρώτησε ή νέα κόρη. Μά, λέστε μου... δεν είναι κακός άνθρωπος ο Μαρτέν Γκέρ ; "Ε ; Είπε... πιστός ;...
 — "Ω, να ! απάντησε ο Γαβριήλ, ξαφνιασμένος απ' αυτές τις ερωτήσεις.
 — Όστε, όπως είνε πιστός στον κύριό του, έτσι θα είνε πιστός και στις γυναίκες ;
 — "Ω ! αυτό αλλάζει, απάντησε ο Γαβριήλ. Δεν μπορού ν' αναλάβω καμιά εδύνη.
 "Η Βαβέττα χλωμάσε και τραύλισε :
 — "Εξοχότατε, θα έχετε την καλωσύνη να του δώσετε αυτό το δαχτυλίδι. "Αμα τὸ δει, θα καταλάβη από ποιόν προέρχεται και τί σημαίνει...
 — Θα τὸ δώσω, Βαβέττα, απάντησε ο Γαβριήλ ξαφνιασμένος, γιατί θυμήθηκε συγγρόνως τὴ βραδεία τῆς αναγορήσεως τοῦ ὑποκόμου του και τὸ γλέντι του. Θα τὸ δώσω. Μά τὸ πρόσωπο πὸν τὸ ἰστέλνει, ξερα, ὅτι ὁ Μαρτέν Γκέρ είνε παντρεμένος ;
 — Παντρεμένος ! φώναξε ἡ Βαβέττα ἐκμηδισμένη. Τότε, ἐξοχότατε, κρατήστε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ, πετάχτε το, μὴν τοῦ τὸ δίνετε !
 — Μά, Βαβέττα...

"Η Βαβέττα όμως είχε φέρει τρέχοντας και μόλις έφθασε στο δωμάτιό της, έπεσε σε μιὰ καρέκλα.
 "Ο Γαβριήλ, στενοχωρημένος κ' ανήσυχος γιά τὴν ὑπόψια πὸν πρώτη φορά περνούσε απ' τὸ μυαλό του, κατέβηκε σκεφτικός τὴν ξύλινη σκάλα. Κάτω βῆκε τὸ Ζάν Πεκουά, ὁ ὁποῖος τὸν πλησίασε με ἕφος μυστηριώδες.
 — Κύριε ὑποκόμη, τοῦ εἶπε με σιγανή φωνή, με ρωτοῦσατε πάντοτε με περιεργεια, γιατί κτιάζω τόσο μικρὰ σχοινιά. Δεν θέλω λοιπὸν νὰ σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε, πρὸ πάντων μετὰ τὸν θαιμάσιο ἀποχαιρετισμὸ σας στὸ λόρδο Βέντγουορθ, χωρὶς νὰ σὰς ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ αἰνigma. "Ενώνοντας με μικρὰ κἀθετα κομμάτια σχοινιῶν διῶ μαζουὰ και γερά σχοινιά, σὰν αὐτὰ πὸν ὑφαίνω, φρειάζει κανεὶς, κύριε ὑποκόμη, μιὰ ἀτέραντη σκάλα. Αὐτὴ τὴ σκάλα, δταν ἀνίρξει κανεὶς στὴν πολιτοφιλιακή, ὅπως ὁ ἀδελφός μου Πέτρος πρὸ εἰκοσι χρόνων κ' ἐγὼ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, μπορεί νὰ τὴ μεταφέρει εἰς ὅλα κἀτω απ' τὴ σκοπιὰ τοῦ "Οκτάγονου Πύργου. "Επειτα, μιὰ σκοτεινὴ νύχτα τοῦ Δεκεμβρίου ἢ τοῦ "Ιανουαρίου, μπορεί, ἀπὸ περιέργεια τὴν ὥρα πὸν θὰ είνε σκοπός, νὰ δέση τὴ μιὰ ἄκρη τῆς σκάλας στὶς ἐπάλλξεις και ν' ἀφήση τὴν ἄλλη νὰ πέση κἀτω πτὴ θάλασσα, ὅπου θὰ βροῖσκειται κάποιο πλοῖο, γαλλικὸ βέβαια...

— Μά, γενναίε μου Ζάν... τὸν διέκοψε ο Γαβριήλ.
 — Φτάνει πειά, κύριε ὑποκόμη, τοῦ απάντησε ὁ ὑφαντής. "Εξηγήθηκα γιά τὸ ζήτημα αὐτὸ. Καὶ τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς δώσω κἀτι, γιά νὰ με θυμᾶστε στὸ Παρίσι. Νὰ ἔνα σχέδιο πὸν παρουσιάζει τὰ τεῖχη και τὶς ἀκροπόλεις τοῦ Καλαί. Τὸ ἔκανα, διασκεδάζοντας κατὰ τοὺς ἀτελείωτους περιπάτους μας, πὸν τόση ἐντύπωση σὰς προκαλοῦσαν. Κρῆφτε το κ' δταν φτάσετε στὸ Παρίσι, κντᾶχτε το, σὰς παρακαλῶ, ἀπὸ ἀγάπη γιά μένα...
 "Ο Γαβριήλ θέλησε νὰ τὸν διακόψη και πάλι, μὰ ὁ Ζάν δὲν τὸν ἄφησε. Τοῦ ἔσφιξε μόνο τὸ χέρι κ' ἀπομακρύνθηκε, λέγοντας :
 — "Ορεβονιά, κύριε ὑποκόμη. Θα βρῆτε κἀτω στὴν πόρτα τὸν ἑξάδελφό μου Πέτρο, ὁ ὁποῖος σὰς περιμένει, γιά νὰ σὰς ἀποχαιρετήση κ' αὐτός. "Ο ἀποχαιρετισμὸς του θὰ συμπληρώσῃ τὸν δικὸ μου.
 Πράγματι, ὁ Πέτρος Πεκουά περιμένε κἀτω, κρατῶντας ἀπ' τὸ χαλινάρι τὸ ἄλογο τοῦ Γαβριήλ.
 — Εὐχαριστῶ γιά τὴ φιλοξενία σας, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ο Γαβριήλ. Δεν θ' ἀργήσω νὰ σὰς ξαναῖδῶ και νὰ σὰς ἐξοφλήσω τὶς ὑποχρεώσεις μου. "Ενωμεταξύ, εὐαρεστηθῆτε νὰ προσφέρετε ἐκ μέρους μου στὴν ἀγαπητὴ σας ἀδελφὴ Βαβέττα αὐτὸ τὸ διαμάντι.

— Τὸ δέχομαι γιά αὐτὴν, κύριε ὑποκόμη, ἀπάντησε ὁ ὀπλοποιός, μὰ ὑπὸ τὸν ὄρο, ὅτι θὰ δεχθῆτε κ' ἐσεὶς κἀτι ἐκ μέρους μου. Σὰς προσφέρω λοιπὸν αὐτὸ τὸ κνηγετικὸ κέρας, αὐτὸ τὸ κέρας πὸν τὸ ἔφτιαξα με τὰ χέρια μου και τοῦ ὁποῖου τὸν ἦχο θ' ἀναγνώριζα ἀμέσως και μέσ' απ' τὰ μονογύσματα τῆς τροχιμαμένης θάλασσας, στὶς πέντε κάθε μὴνός, δταν δηλαδὴ ἔρχεται ἡ σειρά μου νὰ εἶμαι σκοπὸς στὶς 4 με 5 τὴ νύχτα στὸν "Οκτάγωνο Πύργο, πού, ὅπως ἔξερετε, βλέπει πρὸς τὴ θάλασσα.
 — Εὐχαριστῶ ! εἶπε ο Γαβριήλ, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Πέτρου με τρόπο, πὸν τοῦ ἔδειχνε πὸς εἶχε καταλάβει τὰ λόγια του.
 — "Όσο γιά τὰ ὄπλα, ἐξακολούθησε ὁ Πέτρος, πὸν κατασκευᾶσαι σὲ τόσο μεγάλο ἀριθμὸ, ὅστε νὰ μὴ χωροῦν πειὰ στὸ σπίτι μου, είνε πρᾶγμα ἐπικίνδυνα γιά τὸ λόρδο Βέντγουορθ. Γιατί ἀν ὑποθέσομε, ὅτι οἱ Γάλλοι πολιορκοῦν καμιά μέρα τὸ Καλαί, μωροῦν νὰ τ' ἀρπάξουν οἱ συμπατριῶτες μας και γὰ χτυπήσουν τοὺς "Αγγίλους ἀπὸ πίσω !
 — Περιφρομα ! εἶπε ο Γαβριήλ, σφίγγοντας ἀκόμα πιὸ δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ γενναίου ὀπλοποιού.
 — Σὰς εὐχομαι λοιπὸν καλὸ ταξεῖδι, κύριε ὑποκόμη ! εἶπε ὁ Πέτρος. "Ορεβονιά σὲ λίγο.

— "Ορεβονιά ! απάντησε ο Γαβριήλ.
 Καὶ ἀνεβαίνοντας σ' ἄλογο του, ἀπομακρύνθηκε καλλύζοντας

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ
 ΠΑΛΙΝ Ο ΜΑΡΤΕΝ ΓΚΕΡ

"Επει' ἀπὸ ταξεῖδι τεσσάρων ἡμερῶν, ὁ Γαβριήλ ἔφθασε στὸ Παρίσι τὴν ὥρα πὸν χάραζε. Μπαίνοντας μέσα στὴν πόλι, στάθηκε μπρὸς στὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο, πὸν ἦταν κατὰκλειστο και κομισμένο, κ' ἀναρωτήθηκε ἀν ἔπρεπε νὰ περμιμένη ἢ νὰ ξαναγυρίσῃ ἀργότερα. "Επειτα ἀπὸ λίγους δισταγμοὺς, ἀποφάσισε νὰ πάη πρῶτα στὸ μέγαρό του και νὰ ἐπιστρέψῃ κατόπι.

"Ο δρόμος του τὸν ἔφερε μπροστὰ στοὺς πένθιμους κύργους τῆς φυλακῆς τοῦ Σατελέ. Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς και παγομένως ἰδρωτᾶς ἔλυσε τὸ μείτωπό του. "Εδῶξε τὶς ὀδηγηρὲς σκέψεις του και ξανάρχισε νὰ περπατᾶ, ψιθυρίζοντας : "Εμπρός !

"Όταν ἔφθασε μπροστὰ στὸ μέγαρό του, πὸν εἶχε τὸσον καιρὸ νὰ τὸ ἰδῆ, ἔνα φῶς ἔλαμπε πίσω απ' τὰ τζάμα ἐνὸς δωματίου τοῦ κἀτω πατώματος πὸν ἔδειχνε, ὅτι ἡ γενναία "Αλοῦζα εἶχε ζυτῆσει κίβλας.

"Ο Γαβριήλ χτύπησε τὴν πόρτα κ' ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ λεπτά βροσιόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γενναίας και ἄξιας γυναίκας, πὸν τοῦ εἶχε χρησιμεῖσει γιά μητέρα.

— Γυρίσατε, ἐπὶ τέλους, ἐξοχότατε ; Γυρίσατε, ἐπὶ τέλους, παιδί μου ; φώναξε ἡ "Αλοῦζα, κλαίγοντας.
 "Ο Γαβριήλ, ἀφοῦ τὴ φίλησε τρυφερά, τραβήχτηκε πίσω και τὴν κῦτταξε κατὰμια. "Υπῆρχε μέσα στὸ βαθὺ αὐτὸ βλέμμα του μιὰ ἀφρονὴ ἐρώτησης, πὸ καθαρὴ ἀπὸ κάθε κουνέβτα.
 "Η "Αλοῦζα κατάλαβε γιά τὴν ρωτοῦσε. "Ὅστόσο χαμῆλωσε τὸ κεφάλι της και δὲν απάντησε τίποτε.
 — Δεν ἔχετε λοιπὸν κανένα νέο απ' τὸ παλάτι ; τὴ ρώτησε τέλος ὁ ὑποκόμης.
 — Κανένα, ἐξοχότατε ! απάντησε ἡ παραμάννα.
 — "Ω ! τὸ ὑπομᾶστημα αὐτὸ απ' τὴν πρώτη στιγμή πὸν σὲ εἶδα. Γιατί ἀν εἶχες τίποτε εὐχάριστο νὰ μοῦ ἀναγγείλης, θὰ μοῦ τὸ εἶλεγες ἀμέσως. Δεν ἔχεις λοιπὸν τίποτε ;
 — Τίποτε, ἐξοχότατε.
 — Καταλαβαίνω, ψιθύρισε πικρὰ ὁ νεαρός εὐπατρίδης. "Ημουν αἰχμάλωτος και ἴσως μάλιστα με θεωροῦσαν ἐδῶ νεκρὸ. Δεν πληρῶνω λοιπὸν κανεὶς τὰ χρέη του σ' ἕναν αἰχμάλωτο κ' ἀκόμα περισσότερο σ' ἕναν πεθαμένο. Μά ἰδοῦ με, ἐλεύθερος και ζωντανός. Πρέπει τώρα οἱ ὀφειλέται μου νὰ λογαριαστοῦν μαζί μου. "Εκουσίας ἢ διὰ τῆς βίας, θὰ λογαριαστοῦν !... ("Ακολουθεῖ)

Η ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ
 (Πινᾶς τῆς Καρλόττας Κάμπελ).